

Arrest

nr. 64 093 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. RENTMEESTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Ghanese nationaliteit, geboren te Accra op X.

1.2. Op 6 december 2004 is aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 september 2005 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9,3e lid van de vreemdelingenwet ingediend.

1.4. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft deze aanvraag onontvankelijk verklaard op 21 oktober 2005.

1.5. Verzoeker heeft in de periode rond 22 juli 2003 (meermaals) gebruik gemaakt van een vervalst BIVR, op basis waarvan hij tewerkgesteld werd.

1.6. Op 21 januari 2010 is verzoeker betrappt op winkeldiefstal. Er werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.7. Op 19 maart 2010 werd verzoeker vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

1.8. Bij schrijven van 3 december 2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd aangevuld bij schrijven op 7 april 2010.

1.9. Op 18 januari 2010 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was en hem bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter dat: "... deze instructie niet van toepassing is (...) op personen die de Belgische autoriteiten probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd...". Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene tewerkgesteld werd onder een vals BIVR op naam van (B.R.), geboren op 01.01.1979 te Porto Novo, nationaliteit Benin, met rijksregisternummer 79.01.01.835.82 en dossiernummer 4.947.835. het gaal om een niet beslaand rijksregisternummer en het dossiernummer behoort toe aan een andere persoon. Betrokkene werd onder dit vals document tewerkgesteld bij de verschillende werknemers, namelijk: van 22.07.2003 tot 27.10.2004 bij Umans Trading BVBA; bij de firma Kristof Baert van 19.04.2005 tot 26.05.2005, van 01.08.2005 tot 15.09.2005, van 10.10.2005 tot 31.10.2005, van 07.11.2005 tot 30.11.2005, van 20.12.2005 tot 26.01.2006, van 30.01.2006 tot 30.03.2006, van 03.04.2006 tot 01.06.2006, van 05.06.2006 tot 09.07.2006 en van 17.07.2006 tot 14.09.2006; en van 19.10.2006 tot 20.10.2006 bij de firma Baert Willy. Bij de firma Baert Kristof legde betrokkene verder ook een identiteitskaart voor vreemdelingen voor met nummer NZY 243869 met openbaar veiligheidsnummer 4.846.947 op naam van (B.R.) geboren te Accra op 01.08.1980, met nationaal nummer 80.08.01.735.84, uitgereikt op 12.01.2003 en geldig tot 11.01.2008 te Antwerpen. Na controle van dit document bleek het om een vervalst document te gaan. Volgende opmerkingen werden gemaakt: het zegel op de kaart is niet van de Stad Antwerpen en de ondergetekende ambtenaar, Bob P, is onbestaande. Het rijksregisternummer is onbestaande en het vermelde openbare veiligheidsnummer behoort toe aan een andere persoon. Deze valsheid in geschrifte werd vastgesteld in het kader van het onderzoek naar een aanvraag 9.3 dd. 12.07.2005. In deze aanvraag stond vermeld dat betrokkene tewerkgesteld was bij het tuinbouwbedrijf Umans Trading BVBA, waardoor aan de sociale inspectie Antwerpen gevraagd werd te controleren. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene bewijst dit door het voorleggen van huurovereenkomsten dd. 01.08.2003 en 01.06.2000, bewijzen van betaling huur dd. 13.10.2003, 11.09.2004, 20.08.2005, 03.12.2009 en 04.12.2008, een attest van zorgverstrekking door AZ Sint Maarten dd. 29.07.2004, Electrabel facturen dd. 18.08.2005, 30.09.2005, 20.10.2005 en 22.11.2005, een aankoopbon mediamarkt dd. 08.11.2006, een aankoopbon Star dd. 18.06.2007, twee getuigenverklaringen, arbeidsovereenkomsten bij de firma Umans Trading BVBA dd. 15.09.2003 en 22.08.2003 en arbeidsovereenkomsten bij de firma Kristof Baert dd. 30.05.2005, 10.10.2005 en 20.12.2005), dit doet niets af aan de vastgestelde fraude gepleegd door betrokkene. Dit element kan niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden."

Reden van de maatregel:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (artikel 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang op te werpen, in zoverre verzoeker tevens het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht daar het gaat om een herhaald bevel. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

2.2. De Raad stelt vast dat in casu aan verzoeker reeds verscheidene malen het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Zo kreeg verzoeker reeds het bevel om het grondgebied te verlaten op 6 december 2004, op 21 januari 2010 en op 19 maart 2010. Daar verzoeker deze bevelen niet heeft aangevochten zijn deze definitief en uitvoerbaar geworden. Zij bevinden zich dus nog steeds in het rechtsverkeer. Het bevel van 6 april 2004 en het huidige bestreden bevel van 24 februari 2011 hebben daarenboven identiek dezelfde motivering en rechtsgrond.

2.3. Derhalve is er in casu sprake van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn annulatieberoep, in zoverre tevens het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten gericht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van *"artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen) Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli (betreffende de motivering van bestuurs-handelingen) en de schending van het proportionaliteit en redelijkheidbeginsel"*.

3.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *"Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 (betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen) Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli (betreffende de motivering van bestuurshandelingen) Schending van het proportionaliteit en redelijkheidbeginsel. Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008). Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan niet de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. De beslissing houdt immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, het welk niet geschiedde. Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt, als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas., 1932, I, 166). Op datum van 4 december 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: "instructie"). Artikel 9bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt. Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren, waaronder:*

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties (...) Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht, die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: *(eigen onderlijning)* (...) 2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt

binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België wettig verblijf te bekomen. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op datum van 11 december 2009. Doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen. Verzoeker diende een aanvraag regularisatie in op grond van zijn lokale verankering en mogelijkheid tot werk. Verzoeker vestigde zich hier in 1998 en bouwde zijn leven op. De duurzame lokale verankering van verzoeker wordt niet betwist door verwerende partij, meer zelfs : liet wordt uitdrukkelijk erkend in haar beslissing regularisatie. De regularisatie van het ondertussen 12-jarige verblijf van verzoeker wordt geweigerd om grond van de vaststelling dat verzoeker de Belgische overheid moedwillig zou hebben willen misleiden. Dat één en ander echter in tegenspraak is met de bewoordingen in het verzoekschrift van regularisatie van verzoeker zelf waarin deze uitdrukkelijk stelt gedurende een bepaalde periode tewerkgesteld geweest te zijn en absoluut in de overtuiging verkeerde dat één en ander kaderde in een wettig verblijf. Dat het intentioneel element van de beweerde fraude die verzoeker zou hebben gepleegd, in casu aldus volkomen ontbreekt. Dat bovendien de beslissing niet afdoende gemotiveerd is in de zin dat niet wordt aangegeven waarom verzoeker diegene zou zijn die een vals document heeft opgesteld en bovendien het verzoeker zou zijn die een valse identiteitskaart voor vreemdelingen heeft voorgelegd. In de periode dat verzoeker tewerkgesteld is geweest onder het document met vermelding van de naam Rachid BELO. wenst verzoeker tevens mee te geven in die bewuste periode steeds officieel te hebben bijgedragen aan de lasten van de Belgische samenleving. Deze periode van tewerkstelling betreft tevens de periode dat verzoeker in de overtuiging verkeerde legaal in België te verblijven. Dat het intentioneel element in de handelingen van verzoeker in casu volstrekt ontbreekt. Verzoeker is zich er van bewust dat het gebruik van valse documenten strafbaar is overeenkomstig artikelen 194 e.v. van het Strafwetboek. Dat naar weten van verzoeker geen procedure werd opgestart noch enige andere grond voorhanden is waarop gemeend wordt dat verzoeker bewust fraude gepleegd zou hebben door het gebruik van valse stukken. Dat verwerende partij volstaat met te stellen dat een onderzoek werd gevoerd, naar aanleiding van de voorgaande aanvraag regularisatie doch zich daartoe beperkt en niet afdoende verduidelijkt in welke omstandigheden een eventuele fraude werd vastgesteld. Dat deze vaststelling zich beperkt tot het voorleggen van de identiteitskaart op naam van (R.B.). Verzoeker is formeel te stellen geen kennis te hebben van enige identiteitskaart voor vreemdelingen (die nota bene op zijn naam) zou bestaan, noch dat hij deze ooit aangewend heeft in het werk dat verzoeker heeft uitgevoerd. In de beslissing tot weigering vermeldt, verwerende partij geen enkel proces-verbaalnummer noch vonnis van de rechtbank waarin de eventuele fraude zou zijn vastgesteld. Dat hieruit volgt dat de gegevens waarop de bestreden beslissing steunt hetzij onvoldoende vaststaan, hetzij onvoldoende door verwerende partij zijn vastgesteld. Dat één en ander de beslissing tot toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit" geen deugdelijke grondslag verschaft. Dat voor zover de instructie stelt dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens rekening gehouden moest worden met de prangende humanitaire situatie van verzoeker, quod in casu duidelijk niet is gebeurd. Dat immers verduidelijkt werd bij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet-exhaustief is. Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007). Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd. Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat — op straffe van nietigheid — een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854. e.v.; Raad van State 13/2/1992. nr. 38.739, Arr. R.v.Sl., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.Sl., 1992, z.p.). De bepalingen uit liet E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

Verzoeker verblijft ondertussen 12 jaar op het Belgische grondgebied en heeft zich volkomen aangepast aan de normen en waarden van de Belgische maatschappij. Dat de humanitaire situatie van verzoeker — die wordt beoogd bij de aanvragen op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 — wel degelijk aangetoond en omstandig uiteengezet werd. Dat verwerende partij — door de strikte en rigide toepassing van de diverse criteria uit de nieuwe instructie van 19 juli 2009, compleet voorbijgaat aan de algemene geest van een regularisatieprocedure, met name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie gemachtigd is — gelet op zijn persoonlijke situatie — tot een

verblijf in België. Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische belangen heeft, opgebouwd. Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie mei het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan. Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat het middel gegrond is".

3.3. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, geldt dat bij eenvoudige lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

3.4. De motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige en omstandige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 164.298 van 31 oktober 2006; R.v.St. nr. 167.477 van 5 februari 2007).

3.5. Verzoeker meent voorts dat de misleiding van de Belgische overheid, die er manifest geweest is nu verzoeker tewerkgesteld werd onder een vals BIVR en een vals IK, hem niet kan worden toegerekend, nu het intentioneel element van de beweerdte fraude zou ontbreken en er in de beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker zelf het valse document heeft opgesteld.

3.6. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. In casu heeft het bestuur vastgesteld en uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing dat:

"De instructie vermeldt echter dat: "... deze instructie niet van toepassing is (...) op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd... ". Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene tewerkgesteld werd onder een vals BIVR op naam van (B.R.), geboren op 01.01.1979 te Porto Novo, nationaliteit Benin, met rijksregisternummer 79.01.01.835.82 en dossiernummer 4.947.835. Het gaat om een niet bestaand rijksregisternummer en het dossiernummer behoort toe aan een ander persoon. Betrokkene werd onder dit vals document tewerkgesteld bij verschillende werknemers, namelijk: van 22.07.2003 tot 27.10.2004 bij Umans Trading BVBA; bij de firma Kristof Baert van 19.04.2005 tot 26.05.2005, van 01.08.2005 tot 15.09.2005, van 10.10.2005 tot 31.10.2005, van 07.11.2005 tot 30.11.2005, van 20.12.2005 tot 26.01.2006, van 30.01.2006 tot 30.03.2006, van 03.04.2006 tot 01.06.2006, van 05.06.2006 tot 09.07.2006 en van 17.07.2006 tot 14.09.2006; en van 19.10.2006 tot 20.10.2006 bij de firma Baert Willy. Bij de firma Baert Kristof legde betrokkene verder ook een identiteitskaart voor vreemdelingen voor met nummer NZY243869 met openbare veiligheidsnummer 4.846.947 op naam van (B.R.) geboren te Accra op 01.08.1980. met nationaal nummer 80.08.01.735.84, uitgereikt op 12.01.2003 en geldig tot 11.01.2008 te Antwerpen. Na controle van dit document bleek het om een totaal vervalst document te gaan. Volgende opmerkingen werden gemaakt: het zegel op de kaart is niet van de Stad Antwerpen en de ondertekende ambtenaar, Rob P, is onbestaande. Het rijksregisternummer is onbestaande en het vermelde openbare veiligheidsnummer behoort toe aan een ander persoon. Deze valsheid in geschrifte werd vastgesteld in het kader van het onderzoek naar een aanvraag 9.3 dd. 12.07.2005. In deze aanvraag stond vermeld dat betrokkene tewerkgesteld was bij het tuinbouwbedrijf UMANS Trading BVBA, waardoor aan de sociale inspectie Antwerpen gevraagd werd te controleren. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (...), dit doet niet af aan de vastgestelde fraude gepleegd door betrokkene. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden."

3.7. De hierboven vermelde duidelijke en omstandige motivering vindt steun in de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Onder meer in het schrijven van de FOD Sociale Zekerheid van 17 oktober 2006, het schrijven van 9 januari 2007 aan de Procureur des Konings, het e-mailverkeer met de politiediensten en verscheidene interne nota's. De feiten die weergegeven staan in de motivering van de bestreden beslissing zijn correct en worden gestaafd door verscheidene officiële stukken, van

verschillende officiële instanties. Verzoeker betwist de feitelijke gegevens die deze stukken bevatten niet.

3.8. In de instructie van 19 juli 2009 wordt uitdrukkelijk vermeld dat *"Deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd"*.

Terwijl in het vademecum wordt verduidelijkt dat:

"Gevallen van uitsluiting van regularisatie:

- 1) *Personen die een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*
- 2) *Personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd"*.

3.9. Gezien het voormelde vermocht het bestuur geheel terecht en overeenkomstig de richtlijnen in de instructie, te beslissen dat verzoeker niet kon worden geregulariseerd gezien de gepleegde fraude en/of misleiding van de Belgische overheid. Verzoekers beschouwingen als zou het intentioneel element in hoofde van verzoeker om fraude te plegen, hebben ontbroken, kunnen niet worden aangenomen.

3.10. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij zich uitgaf voor een andere persoon (het BIVR was op naam van een persoon met een andere schrijfwijze van de familienaam, met een andere geboortedatum en andere geboorteplaats) met een ander OV-nummer en gebruik maakte van een vervalste IK en BIVR, zonder dat hij wist dat de door hem aangewende documenten vals waren. Verzoekers betoog als zou het intentioneel element voor de fraude/misleiding ontbreken daar hij zich bewust zou zijn geweest van de fraude, in het licht van de feitelijke vaststellingen van de fraude/misleiding, die bovendien ruim verspreid zijn in de tijd, al te gemakkelijk en geenszins aannemelijk.

3.11. Temeer daar verzoeker geen verblijfsaanvraag had ingediend, waarop een positieve beslissing houdende machtiging tot verblijf zou kunnen zijn tussengekomen.

3.12. Verzoeker heeft duidelijk gebruik gemaakt van valse verblijfstitels, met name een vals BIVR en een valse IK, op basis waarvan hij lange tijd tewerk was gesteld. Verzoeker kan dit niet ernstig betwisten. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt te laten uitschijnen is het niet vereist dat de betrokken vreemdeling het vervalste document zelf heeft opgesteld opdat het bestuur een ongegrondheidsbeslissing op grond van misleiding of fraude kan nemen. Het bestuur heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht gemotiveerd dat de beweerde integratie van verzoeker, hoe goed deze ook moge zijn, niet kan worden weerhouden als grond voor regularisatie gezien de misleiding/fraude door verzoeker.

3.13. De bestreden beslissing is ten genoegte van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing ten genoegte van recht motiveren. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen welk onderdeel van de motivering hem niet zou toelaten te begrijpen om welke redenen de bestreden beslissing is genomen.

3.14. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

3.15. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (R.v.St. nr. 132.494 van 16 juni 2004). In de instructie van 19 juli 2009, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de verzoeker ook in zijn verzoekschrift dat de voorwaarden van de instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere

toepassing waaronder de rubriek andere prangende humanitaire situaties, aldus lijkt verzoeker zelf aan te geven dat hij niet valt onder één van de in de Instructie opgesomde gevallen.

3.16. Verzoeker is echter wel van oordeel dat hij onder de andere prangende humanitaire situaties valt. Dienaangaande heeft het bestuur binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier, geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad toe om zijn oordeel binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen door het bestuur kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.17. Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen. Het bestuur heeft geheel terecht geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond was.

3.18. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.19. Mede gelet op de bovenstaande bespreking van het middel wat betreft de fraude die gepleegd werd door verzoeker en de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009, waar verzoeker zich bovendien zelf op wenste beroepen, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.20. Waar verzoeker tot slot nog verwijst naar het EVRM, dient vastgesteld dat verzoeker helemaal niet, zelfs niet louter nominaal, aangeeft welk verdragsartikel precies geschonden zou worden door de bestreden beslissing en op welke concrete wijze dat dan wel zou gebeuren, zodat dit onderdeel van het enig middel, naar vaste rechtspraak, onontvankelijk is.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC